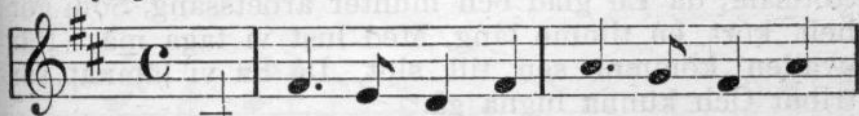

326. Arbetarnas sång.

Kraftigt.

K. COLLAN.

1. Ar - be - ta - re vi ä - ro vi, Vårt

he - dersnamn det är. Vad mer, om an - nat

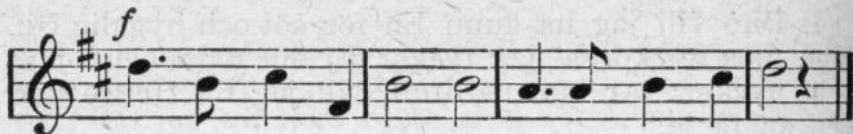
ej vi bli, Det namnet lig - ger ä - ra i För

den, som rätt det bär. En kår vi ä - ro,

stark, fastspridd Ut - ö - ver fos - ter - lan - dets vidd, En

tu - sen - man - na - här, En tu - sen - man - na - här.

2. Vårt verk, vårt värv, Fast tungt ibland, Ändå det går med fröjd. Av arbetet blir sträv vår hand, Vad mer — för hem och fosterland Man gör dock allt förnöjd. Vi känna vi, att om ej stort, Ett arbete, med kärlek gjort, Gör hågen ung och nöjd.

3. Vårt arbete, det ger oss bröd, Det ger oss hem och härd; För hemmet må vi bli ett stöd Och hålla fjärran brist och nöd Ifrån vår lilla värld. Så tagom i med kraft i arm, På fält, i skog, i verkstadslarm, Vid sotig smedjehärd!

4. Men blir oss dagen någon gång Väl tung och tröttsam, då En glad och munter arbetssång, Som gör helt kort en timme lång, Med lust vi taga må. När kvällen kommer sen till slut, Då ha vi lämnat vår tribut Och kunna lugna gå.

5. Arbetare vi äro vi, Vårt hedersnamn det är. Vad mer, om annat ej vi bli, Det namnet ligger ära i För den, som rätt det bär. En kår vi äro, stark, fast spridd Utöver fosterlandets vidd, En tusenmannas här.